Temps Ordinari - Vint-i-setè diumenge



Per FrancescRiera el dl., 29/09/2025 - 00:00

Am 6,1a.4-7
Tm 6,11-16
Lc 16,19-31

Després de la força i potència de les tres paràboles dels tres diumenges anteriors a nosaltres ens surt del cor (i ho agraïm a l'evangeli d'avui!):

-- "Senyor augmenta'ns la fe!", que prou ho veus...!,

-- "Senyor soc un servent inútil"... prou que ho saps, però ja ho veus, continuo rere teu!.

HEM LLEGIT TRES CONTES EN EL CAMÍ A JERUSALEM, I AVUI UNA CONCLUSIÓ

El tercer conte que Jesús va explicar resultà una "bomba" (Epuló de cor "bunqueritzat), el primer havia estat una "joia" (el Fill Pròdig, o més aviat "el Pare Pròdig), el segon ens va deixar ben perplexos ("feu-vos amics amb el diner, que és injust"). Foren els tres diumenges anteriors.

Al final de totes tres paràboles (evangeli d'avui), el deixeble que llegeix Sant Lluc, està una mica tocat, perplex... i no sap més que dir-li al Senyor: "augmenta'ns la fe... perquè tu mateix Senyor, prou que ho veus!". I encara afegir: "*Senyor: som servents inútils, prou que ho saps.. però ja veus, que, malgrat tot, anem rere teu!".*

L'evangeli d'avui és conclusió d'aquestes tres paràboles potents, que recordem ràpidament:

a) La misericòrdia, la gran eina pel Regne (el Fill Pròdig). Quina tristor el fill petit esdevingut una piltrafa, un nyap de persona, a causa de la seva estupidesa i pecat! Quina tristor el fill gran, tan perfecte, i tan egocèntric! Quina sorpresa un pare que vol banquetejar de joia amb els dos. Cridats a ser misericòrdia...!

b) La cobdícia, el gran obstacle per al Regne. Una paràbola per "épater le bourgeois": un administrador corrupte i intel·ligent: imiteu-lo en la intel·ligència...! També vosaltres feu-vos amics amb el diner que és ben ambigu i corrupte, doneu-lo als pobres, que us obriran les portes de la vida.

c) El bunquer de la riquesa. Per acabar una bomba: Epuló i Llàtzer. Que no hàgim nosaltres bunqueritzat el cor i no vegem més que el jo. I sense adonar-nos-en, hem creat una absoluta llunyania amb el Cel que esperem! Allà hi ha Déu i la seva munió de fills pobres que nosaltres resulta que mai no havíem vist a la porta de casa.

LA CONCLUSIÓ: DUES LLIÇONS EN EL CAMÍ A JERUSALEM

1. El deixeble clama (és l'únic que sap i que pot fer"!): "*Senyor augmenta'm la fe*". Que aculli les lliçons de les tres paràboles, que no és pas poc...!:

- a) La misericòrdia, la gran eina pel Regne; b) la cobdicia, la gran dificultat perquè esclati el Regne entre nosaltres, c) que el nostre cor descobreixi els llàtzers que hi ha a la nostra porta... i que són els prefernts en el Regne: que ens hi puguin obrir la porta!

Augmenta'ns la fe! Que acollim les tres lliçons...! Que l'església sigui una comunitat alternativa: sal i llum. "*Fes el meu cor com el teu*" (fac cor meum secundum cor tuum)

Perquè la fe, ni que sigui petita, té molta força. Com el gra de mostassa, molt petit, saborós i un xic picant. I impregna tota la nostra vida, dona sabor a la vida pròpia i dels altres

Una fe que fa viure des del Déu misericòrdia, que anima a posar el diner (=la vida) en favor dels llatazers que tenim asseguts al terra i nafrats, al peu de la porta de casa.

2. La filosofia de la gratuïtat. Que ens alliberi de fer les coses per negoci, per recompensa... com suggereix la filosofia dominant. Aquesta paràbola té gust d'evangeli pur, té gust de Jesús.

L'evangeli d'avui ens deixa el bon gust de Jesús a la boca. El deixeble de Jesús fa la feina perquè li surt del cor, no per "negoci", no per a treure'n honor i poder.

Encara que aquest bon fer evagèlic el regraciarà profundament, amb el goig, la pau, el sentit... i el farà descobrir-se molt a prop de Jesús.

Fotografia: Juan Carlos Fernández

ETIQUETES
MISERICÒRDIA COBDÍCIA POBRES GRATUÏTAT